

bruar var erklæret for kassabel, ikke destomindre var bleven affordret Krigstjeneste, havde forettet denne i over en Maaned og endelig havde, da hans Forhold ikke tillode ham at vedblive denne Tjeneste, maattet stille en Mand for sig med en Udgift af 1020 Rd. Under disse Omstændigheder kan det ikke forundre, at Manden henvendte sig først til Justitsministeriet og senere til Krigsministeriet og bad dels om nærmere Dplysninger vedrørende dette Tilfælde, dels eventuelt om at maatte faae den Udgift, der saaledes var foranlediget ham, erstattet, tilligemed en Godtgjorelse for den ham med Urette affordrede Krigstjeneste. Disse Henvendelser have imidlertid ikke ført til det af ham ønskede Resultat, idet Justitsministeriet, som det forekommer Udvalget, med Føie bemærkede, at der umulig kunde forelægge nogen Feil fra Udskrivningsvæsenets Side, og at Sagen som Folge heraf maatte henhøre under Krigsministeriets Afgjorelse, og Andrageren af dette sidste Ministerium blev afvist med den Bemærkning, at man ikke efter indhentede Dplysninger kunde anse, det for fuldstændig godtgjort, at han virkelig var identisk med denne Lars Christensen eller Lars Christian Mortensen, som var bleven indkaldt til Møde ved Regimentet i Begyndelsen af 1864. Det er imidlertid forekommet Udvalget, at det saaledes som Sagen foreligger, er utvivlsomt, at den Mand, som her er Andrager, virkelig har været udstreuet til Krigstjeneste i Begyndelsen af 1864, og at den samme Mand Aaret derefter har modtaget et Udygtigheds-pas, der var udstedt i Genhold til en Kassationskommissions Erklæring af 3die Februar 1864. Det forekommer derfor Udvalget, at der ikke med Føie kan reises Tvivl om Identiteten; Udvalget mener under alle Omstændigheder, at denne Mand har præsteret Alt, hvad der med Billighed kan forlanges af ham i denne Retning, og at det i alt Fald maa være vedkommende Autoriteters, nærmest Krigsministeriets Sag at paavise, at den Mand, som blev kasseret den 3die Februar 1864, ikke er Andrageren eller er en Anden end denne. Dette vil imidlertid neppe lykkes, thi det tør vel forudsættes, at der fra Ministeriets Side i denne Retning allerede er gjort Alt, hvad der kunde gøres

for at skaffe de fornødne Dplysninger tilveie, og da Intet er fremkommet, som kan gjøre hele dette Identitetspørgsmaal tvivlsomt, antager jeg heller ikke, at fremtidige Underøgesser i denne Retning, ville føre til noget Resultat. Desuden er det forekommet Udvalget, at man overfor det, der dog her foreligger som hævet over enhver Tvivl, ikke med Billighed bør hænge sig i en Fordring om et strengt juridisk Bevis, naar man dog ved at læse Akterne og gjøre sig bekendt med disse maa komme til den Overbevisning, at Andrageren er den Mand, som ved en Feiltagelse er bleven indkaldt til Krigstjeneste til Trods for, at han paa et tidligere Tidspunkt var bleven kasseret. Under disse Omstændigheder forekommer det Udvalget, at der er Anledning for det høie Thing til at henvise dette Andragende til Krigsministeriet, idet man dog finder, at der ikke vel vil kunne være Tale om at yde Erstatning for den Krigstjeneste, som den Paagældende har gjort til Trods for, at han var bleven kasseret, hvorimod man finder det billigt og retfærdigt, at han ikke paa Grund af den indløbne Feil, som i alt Fald ikke kan tilskrives ham, skal bære en direkte Udgift af 1,020 Rd. Hvis det i Dyrigt ved nærmere Underøgelse af Sagen maatte vise sig, at der enten fra vedkommende Ræges Side, der har foretaget Underøgelsen den 3die Februar 1864, eller fra Kommandantskabets Side i Kjøbenhavn maatte være begaaet en Forseelse, hvorved hele denne Sag er fremkommen, da tør Udvalget forvente, at Ministeriet samtidig vil drage Omforg for, at Vedkommende bliver dragen til Ansvar derfor, men under alle Omstændigheder har Udvalget været enigt om, at denne private Mand ikke bør lide derunder. — Indstillingen Nr. 3 er gjort af Udvalgets Flertal og angaar et Andragende fra Ritbinder Anders Jørgensen om Underøftelse. Denne Mand indkom allerede ifjor med et lignende Andragende, som blev anbefalet af en Del af Udvalget, men af Thinget ikke henvis til Justitsministeren. Ifjor, da jeg ogsaa var Ordfører for Andragererne, var jeg af den Mening, at der ikke forelaa tilstrækkelig Grund til at henvise Andragendet paa Grund af, at den